

101

התיאטרון העירוני באר־שבע מציג:

תמונות ציד

101

מאת - מרטין שפר
 תרגום - תום לוי
 בימוי - מיכה לבינסון
 תפאורה - משה שטרנפלד

תלבושות - עדנה סובול
 מוסיקה - דן הנדלסמן
 תאורה - נתן פנטורין

משתתפים

(עפ"י סדר הופעתם)

ברברה - מרגלית סטנדר
 עצם - הוגו ירדן
 גאורג - רוברט הניג
 זנטה - עידית טפרסון
 מריה - יעל עמית
 רובו - יצחק אביטל
 פולקר - ששי סעד
 הקצבית - חנה ריבר
 ראש הכפר - קונסטנטין אנטול
 כומר - חנן שפטרק
 פאולה - חגית דסברג
 אברם - יגאל שדה
 טונקה - שרון הכהן

נגנים:
 גורי אגמון
 מיכה דייוויס
 יורם לוי
 דן הנדלסמן

זמרים (ילדים):
 ערן בלינסקי, גיל רוזנברג,
 אסף סולל, יניב נחמן.

מנהל טכני וייצור - יואב מהרבני
 מנהל הצגה - אבי אלתר
 עוזרת במאי - רחל גרינשטיין
 מנהל במה - משה הראל
 תפעול הצגה - שמואל מירשווילי/יצחק דוד-זדה
 רקויזיטור - אלי יוספי
 צילומים - יוכי לנג
 עיצוב גרפי - אבי וינוגרד
 בניית תפאורה - ש.א.א.
 תפירת תלבושות - חנה שריקי
 אביזרים - בני רווח
 הקלטות - אולפני זאונד

תודות לקונסרבטוריון גני תקווה וקונסרבטוריון תל-אביב.
 תודה לד"ר גד קינר וכן לאנשי התיאטרון על תרגום מספר מאמרי ביקורת מגרמנית.

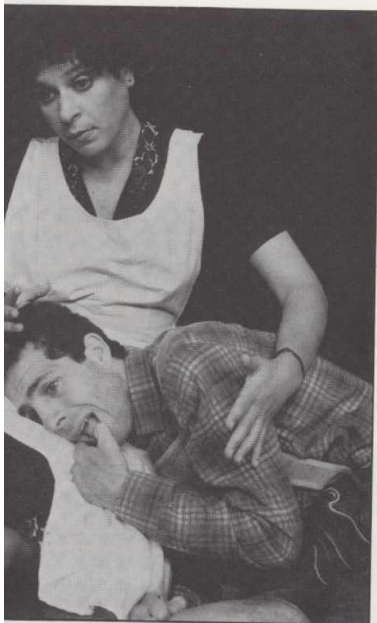
תמונת תוצאת יציא

על תמונות ציד

להצגת הבכורה של תמונת ציד שנערכה בברמן ב-1966 היתה השפעה רבה על התפתחות התיאטרון המערב גרמני. לאחר המחזות ההיסטוריים והמהפכנים של הוכות, פטר וייס, היינר קיפהרט, גינטר גראס ואחרים החלו מספר מחזאים צעירים לעסוק בפיסות מחיי יום-יום. במקום השמות והאירועים הגדולים החלו אזרחים קטנים, אנשי כפר וקבוצות שוליים לאכלס את הדרמה. מקום ההתרחשות, מוצא הדמויות ושפת הדיבור היומימית שנושלה כמעט מכל סממן ספרותי הביאה להטבעתו של המושג "מחזות עם חדשים".

בנגוד למחזאים צעירים רבים מרטין שפר לא התחיל את הקריירה שלו במחזה קאמרי קטן וקומפקטי, הוא היה פחות זהיר וצנוע והעלה על הבמה מספר רב של תמונות קצרות והרבה דמויות המעוצבות לפרטים. שפר אינו שונא את דמויותיו, אך הוא בוחן אותן בדקדקנות ובקור רוח אכזרי. בעזרת משפטים ספורים מצליח שפר לצייר דמויות חריפות וברורות שהצופה יודע עליהן יותר מאשר המחזאי כתב. בסדרה תמציתית של תמונות קצרות מצליח המחזה לבחון את הדמויות מקרוב ולחשוף חברה נגועה בדעות קדומות ובאלימות, המסתתרת מתחת למסווה של דגם של חברה נורמלית ואנושית המבוססת על חוק וסדר, אלימות המסתתרת מאחורי נורמליות וחיי כפר שלווים. שנאה, קנאה וחוסר אמון לכל מה ששונה. מי שחריג מסולק, מי שלא מסתגל נחנק.

תמונות ציד מתרחש בכפר קטן בגרמניה בקיץ 1948, שלוש שנים לאחר תום המלחמה. זו תקופה של נסיונות השתקמות מן המלחמה, מצב כלכלי קשה – פיחות ונסיון לרפורמה כלכלית שהביאה למחסור ולרעב, זהו סיפורו של דור שכל חייו הוטבעו בחותם עליית ונפילת הדיקטטורה הנאצית. אבל גיבוריו האמיתיים הם אנשי הכפר. מיזוג הסיפורים של הדמויות השונות הוא סיפורו של הכפר. בין הדמויות אנו מוצאים לא מעט חריגים ההופכים לקרבנות: אברם – ההומוסקסואל המנוודה גם בעיר, לא כל שכן בכפר. אמו ברברה – שכירת יום הנוודת בין הכפרים ומחפש מקום לגור ולעבוד בו אפילו במחיר התכחשות לבנה. רובו – הנגר המפגר. מריה – אמו, הנשואה לנעדר מלחמה, בוגדת במוסד הנישואין וחיה תחת קורת גג אחת עם שני גברים: עם פולקר – נכה מלחמה ועם אברם – שמצא אצלה חדר להשכיר. עוד

מאכלסים את המחזה – טונקה נערה הנחשבת לזונת הכפר, הקצבית, ראש הכפר המושחת, כומר צעיר ואיכרים אחרים.

אט אט מסתבר שהמחזה לא מגביל אף עצמו לתאור רדיפתו של אברם ההומוסקסואל; אלא מראה כיצד מתחלפים ציידים וקרבתות בתפקידיהם. כיצד אנשים – חלקם מהוגנים ושקולים – מתייצבים כולם כנגד כל סטייה מנורמות התנהגות מסוימות, המרחק בין המודל של קהילה כפרית קטנה, הפועלת באופן בלתי מחושב ומתוך ציות עוור ואמוציונאלי, לקבוצות גדולות יותר, היוצאות למסע צייד על האחרים, אינו גדול במיוחד.

בין זוועות המשטר הנאצי רשום גם מבצע השמדתם של המפגרים וההומוסקסואלים ברייך השלישי. סילוקם של המפגרים המקלקלים את השורה.

צייד הזרים, ההומוסקסואלים או "הפועלים האורחים" שהינו פועל יוצא מצרות המוחין של האנשים הקטנים, קיבל בזמן העלאת המחזה בגרמניה משמעות אקטואלית. כוחה של המפלגה הניאופאשיסטית ה.n.f.d. עלה בבחירות, העיתונות רבת התפוצות של הימין השמרני הפכה את האופוזיציה החוץ פרלמנטרית של הסטודנטים למפלצת המסכנת את שלום המדינה. הצגת הבכורה של "תמונות צייד" בוופרטאל ביום חמישי הירוק בו נורה למוות דובר השמאל החדש של הסטודנטים רוני דוטשקה – מקריות מעוררת מחשבה.

שפר מצביע אם כן על קשר ישיר בין יחס הנובע מציתנות עוורת ומדעות קדומות לבין תנאים המאפשרים את צמיחתו של משטר פאשיסטי. הוא הדגיש את הקשר הזה כשעיבד את המחזה ב-1970 לספור לבני הנעורים בשם "צייד זרים", וכן בתסריט שכתב שפר ב-1967 על פי המחזה. הסרט מתרחש בשנות ה-60 ובו מצטרפים לרשימת החריגים והזרים הנרדפים גם "הפועלים האורחים" מטורקיה, בסרט שבויים עלידי פטר פליישמן מגלם שפר עצמו את תפקיד אברם. הבחירה להעלות את המחזה יש בה גרוי למחשבה גם על בעיה ישראלית כאובה. "אנשי הכפר" – כותב שפר "מהווים דוגמא לחברה המוקיעה מתוכה את אותם יסודות שאינם עולים בקנה אחד עם סדר העולם שלה... באמצעות הדוגמא של הכפר מוצג מודל של יחידה סוציולוגית ברורה לאחר קטסטרופה גדולה, ונחשפת התשתית המפחידה לשואת אפשריות נוספות..."

מיכה לבינסון

רקע היסטורי

סוף מלחמת העולם מצאה את גרמניה בהריסות. כלכלתה היתה משותקת, תעשייתה עמדה מלכת, לפועליה לא היתה עבודה, ואוכלוסיתה סבלה ממחסור נוראי. מעצמות הכיבוש סיפקו אך מעט מצרכיה. באיזור הכיבוש האמריקאי הקצבת המזון היתה 1330 קאלוריות ליום, בשאר האיזורים ההקצבה היתה עוד פחותה מזו. המחסור הכלכלי עודד התפתחות שוק שחור וסחר חליפין במצרכים. הנהנית העיקרית מסחר חליפין זה היתה האוכלוסיה הכפרית, שהמשיכה לגדל מצרכי מזון ולמוכרם למרבה במחיר. המארק הישן אבד את כל ערכו. המצב הזה נמשך עד לרפורמה המונית ביוני 1948, שבעקבותיה החלה התאוששות כלכלית. מעצמות הכיבוש נטלו לידיהן את הפיקוח העליון על חיי הציבור, והתאמצו להחדיר ערכים חדשים ללבם של הגרמנים. דה־נאציפיקציה ודמוקרטיזציה היו מהמטרות הנעלות של הצבא האמריקאי. אך הפעילות ההסברתית נתקלה במכשולים הרבה, ומהקשים שבהם היתה הסיסמה "בלעד" ("אונגא מיך). סיסמה זו לא קיפלה בתוכה הסתייגות מהאנציזם; היא ביטאה

את חוסר הרצון לחשוב על הכלל והדגשת התעסקות בחיי הפרט בלבד. באווריה כלולה היתה באיזור הכיבוש האמריקאי. כארץ הררית ומתועשת אך מעט, היא סבלה פחות מהפצצות מהאיזורים המישוריים ותעשייתיים יותר. גם המערכה הצבאית של 1944/1945 כמעט ולא פגעה בה. לכן היא יצאה מהמלחמה במצב טוב משכנותיה, וגם מצבה הכלכלי והתזונתי היה שפיר יחסית. בהיותה לב ליבו של איזור הכיבוש האמריקאי, היא הפכה עד מהרה לאבן שואבת של המוני אוכלוסין זרים. מחנות העקורים של יהודים ושל גויים התערבו עם מקום מושבם של גרמנים פליטים ומגורשים שבאו מאיזור הכיבוש הסוביטי וממזרח אירופה. הזרים העדיפו את איזור הכיבוש האמריקאי שבו מזון רב יותר, יחס סלחני והומני, ותקוה להגר לארצות הברית. הזרים לא נעמו להם, לבאווארים. שמרנים מטבעם, קאתולים אדוקים בדתם, הם נשאו את דגל הבדלנות בגרמניה. לאחר מלחמת העולם השניה טפחה באוואריה את רעיון החזרת המלוכה (שנתבטלה למעשה כבר ב־1871) או הסתפחות אל שוויץ או לפחות אל אוסטריה. כל זאת כדי להמנע מהצטרפות אל הרפובליקה הפדראלית המערב-גרמנית. בעבר הבדלנות הזאת הוותה כר פורה לעלית הנאציזם.

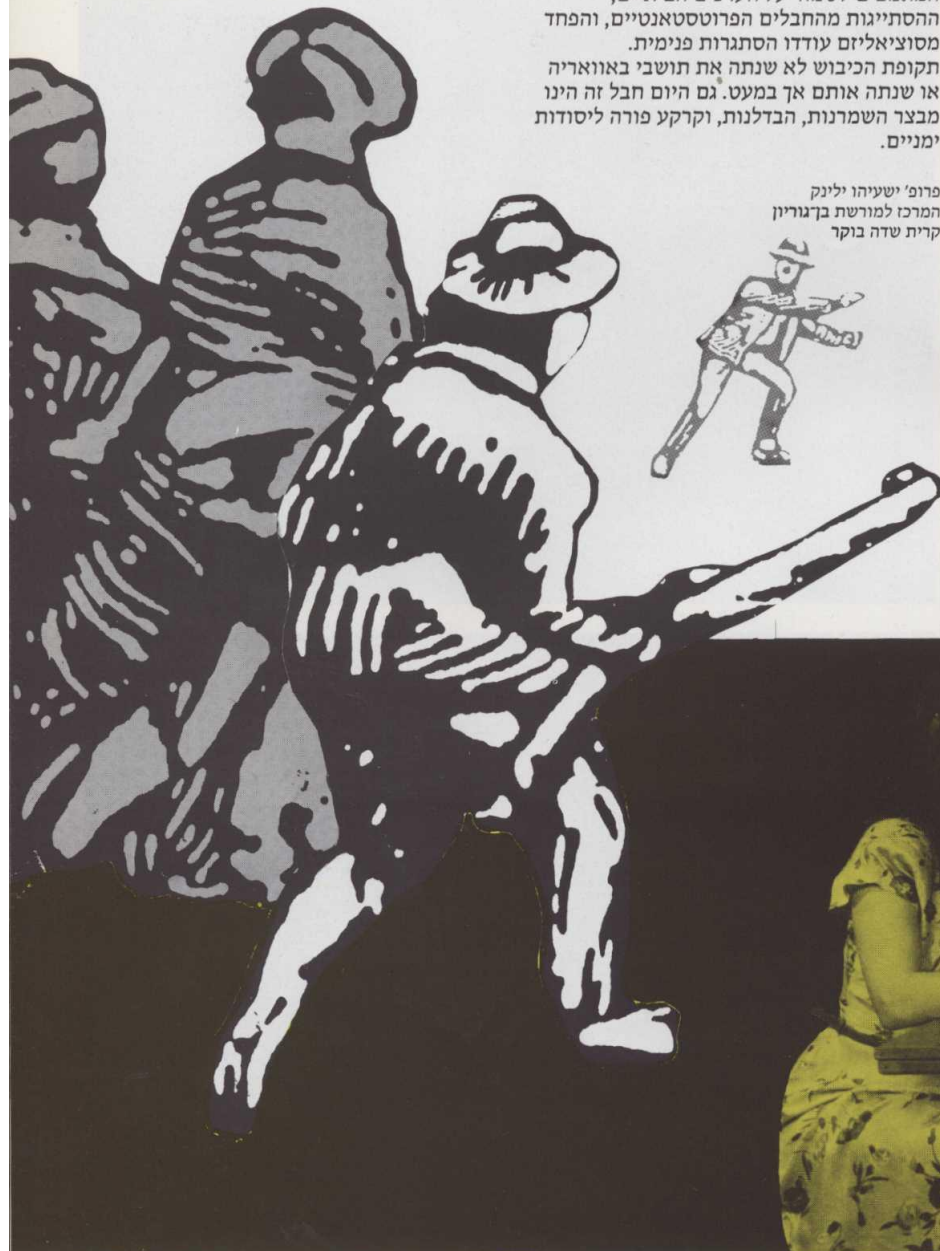

המאמצים לשמור על הערכים הביתיים,
ההסתייגות מהחבלים הפרוטסטאנטיים, והפחד
מסוציאליזם עודדו הסתגרות פנימית.
תקופת הכיבוש לא שנתה את תושבי באוואריה
או שנתה אותם אך במעט. גם היום חבל זה הינו
מבצר השמרנות, הבדלנות, וקרקע פורה ליסודות
ימניים.

פרופ' ישעיהו ילינק
המרכז למורשת בן-גוריון
קרית שדה בוקר

ע"פ

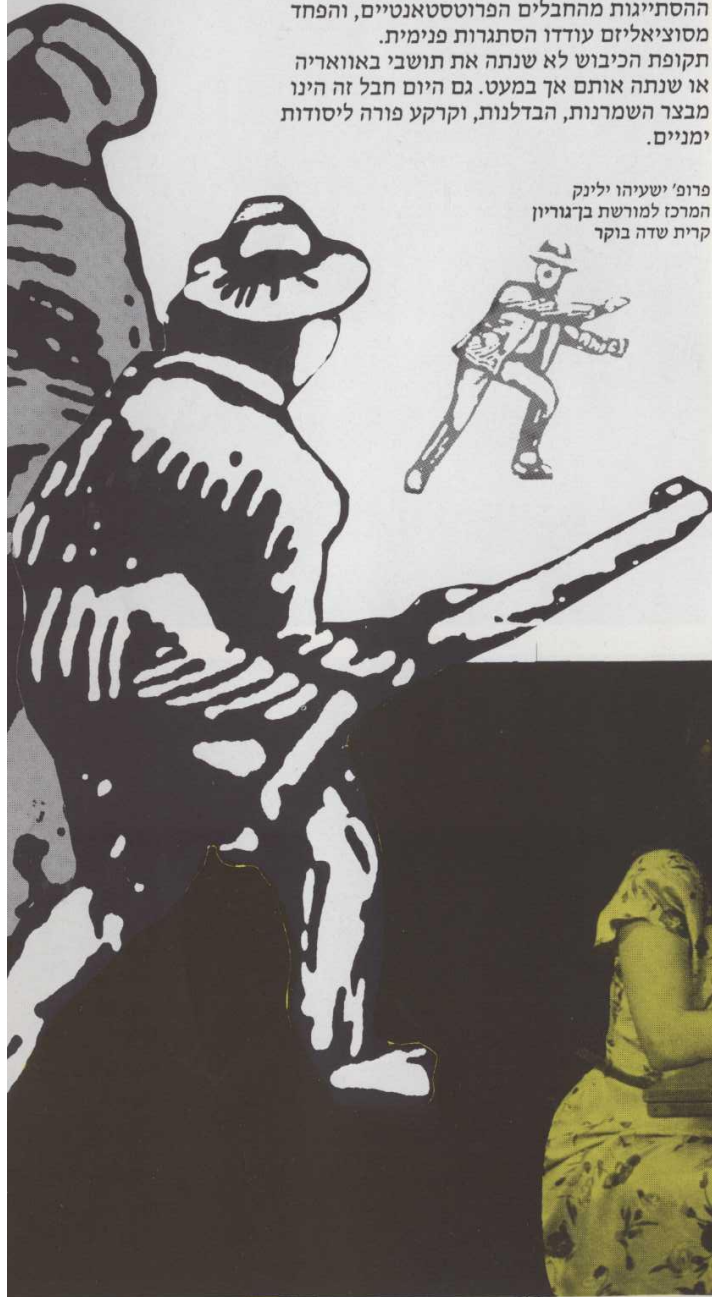
רקע היסטורי

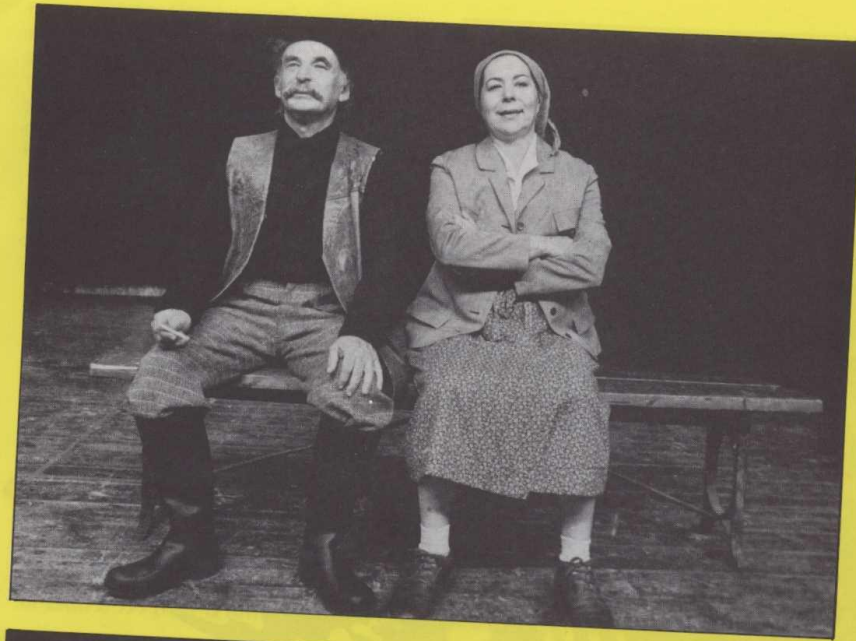
סוף מלחמת העולם מצאה את גרמניה בהריסות. כלכלתה היתה משותקת, תעשייתה עמדה מלכת, לפועליה לא היתה עבודה, ואוכלוסיתה סבלה ממחסור נוראי. מעצמות הכיבוש סיפקו אך מעט מצרכיה. באיזור הכיבוש האמריקאי הקצבת המזון היתה 1330 קאלוריות ליום, בשאר האיזורים ההקצבה היתה עוד פחותה מזו. המחסור הכלכלי עודד התפתחות שוק שחור וסחר חליפין במצרכים. הנהנית העיקרית מסחר חליפין זה היתה האוכלוסיה הכפרית, שהמשיכה לגדל מצרכי מזון ולמוכרם למרבה במחיר. המארק הישן אבד את כל ערכו. המצב הזה נמשך עד לרפורמה המוניטרית ביוני 1948, שבעקבותיה החלה התאוששות כלכלית. מעצמות הכיבוש נטלו לידיהן את הפיקוח העליון על חיי הציבור, והתאמצו להחדיר ערכים חדשים ללבם של הגרמנים. דהנאציפיקציה ודמוקרטיזציה היו מהמטרות הנעלות של הצבא האמריקאי. אך הפעילות ההסברתית נתקלה במכשולים רבה, ומהקשים שבהם היתה הסיסמה "בלעד" ("אונא מ'ך). סיסמה זו לא קיפלה בתוכה הסתייגות מהאנציזם; היא ביטאה

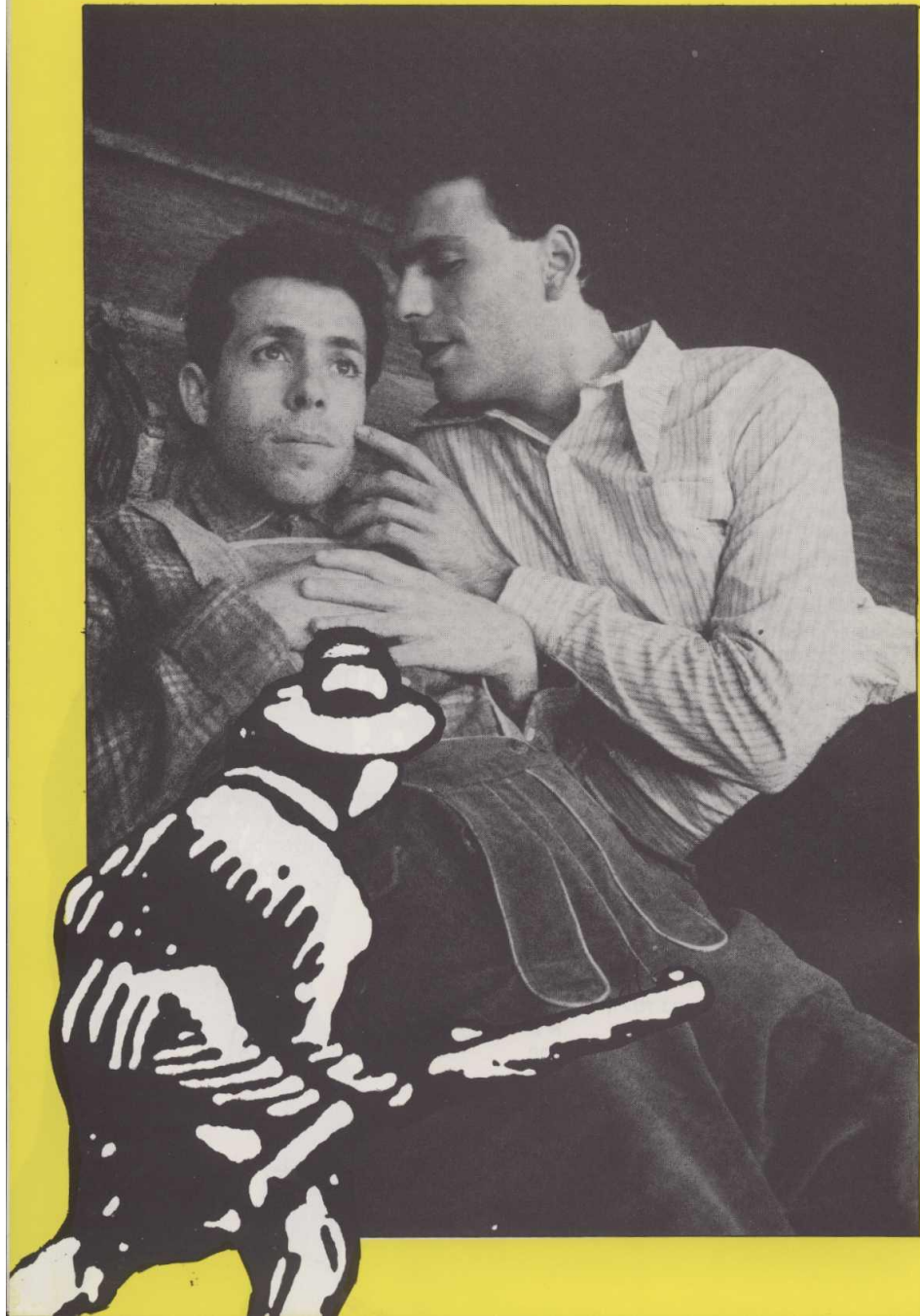
את חוסר הרצון לחשוב על הכלל והדגשת התעסקות בחיי הפרט בלבד. באווירה כלולה היתה באיזור הכיבוש האמריקאי. כארץ הררית ומתועשת אך מעט, היא סבלה פחות מהפצצות מהאיזורים המישוריים ותעשייתיים יותר. גם המערכה הצבאית של 1944/1945 כמעט ולא פגעה בה. לכן היא יצאה מהמלחמה במצב טוב משכנותיה, וגם מצבה הכלכלי והתזונתי היה שפיר יחסית. בהיותה לב ליבו של איזור הכיבוש האמריקאי, היא הפכה עד מהרה לאבן שואבת של המוני אוכלוסין זרים. מחנות העקורים של יהודים ושל גויים התערבו עם מקום מושבם של גרמנים פליטים ומגורשים שבאו מאיזור הכיבוש הסובייטי וממזרח אירופה. הזרים העדיפו את איזור הכיבוש האמריקאי שבו מזון רב יותר, יחס סלחני והומני, ותקוה להגר לארצות הברית. הזרים לא נעמו להם, לבאווארים. שמרנים מטבעם, קאתולים אדוקים בדתם, הם נשאו את דגל הבדלנות בגרמניה. לאחר מלחמת העולם השנייה טפחה באוואריה את רעיון החזרת המלוכה (שנתבטלה למעשה כבר ב־1871) או הסתפחות אל שוויץ או לפחות אל אוסטריה. כל זאת כדי להמנע מהצטרפות אל הרפובליקה הפדראלית המערב-גרמנית. בעבר הבדלנות הזאת הוותה כר פורה לעלית הנאציזם.

המאמצים לשמור על הערכים הביתיים, ההסתייגות מהחבלים הפרוטסטאנטיים, והפחד מסוציאליזם עודדו הסתגרות פנימית. תקופת הכיבוש לא שנתה את תושבי באוואריה או שנתה אותם אך במעט. גם היום חבל זה הינו מבצר השמרנות, הבדלנות, וקרקע פורה ליסודות ימניים.

פרופ' ישעיהו ילינק
המרכז למורשת בן-גוריון
קרית שדה בוקר

מרטין שפר

מרטין שפר נולד ב-1944 בשטיינברג שבבוואריה התחתית. למד בבית-הספר של וואנדלסקירשן, בפנימיית נערים קתולים – "האחים הרחמנים" באלגאזינג ובבית-ספר למסחר בלאנדסהוט. סיים את לימודיו ב-1961.

במקביל ללימודי מסחר-תעשייתי בסימנס, אותם עזב לאחר שלושה חודשים, למד משחק במינכן, הופעת הבכורה שלו התקיימה ב"תיאטרון 44". את לימודיו ב"סמינר מקס ריינהארדט" בווינה נאלץ לקטע לאחר שנתיים בשל מה שהוגדר כ"חוסר כשרון" (1964). בזמן ששפר היה תלמיד למשחק, ניצב בתיאטרון ושוער לילה בוויסבאדן. נכתבו הגירסאות הראשונות של "תמונות ציד". ב-1965 זכה שפר בפרס ע"ש גרהרט האופטמן למחזאים צעירים.

בעונת 1965-66 שחק שפר בתיאטרון העירוני של ברמן, שם גם נערכה במאי 1966 הצגת הבכורה של מחזהו. עיבודים נוספים למחזה הועלו בברמן ובמינכן. ב-1969 הפך המחזה לסרט בידוי הבמאי-תסריטאי פטר פליישמאן. בסרט מופיע שפר בתפקיד אברם.

ב-31.7.72 התמוטט שפר בעת החלפת גלגל במכונית ולקה בשטף דם במוח. הוא לקה, כתוצאה מכך באובדן זיכרון ומוטיבציה. כל הנסיונות לשקמו במקצועות חדשים (בין השאר כטבח, בבית ספר לעיסוי) נכשלו. לאחר שנתיים של קיום בעזרת קיצבה עולה שוב שפר על הבמה (1974).

ב-1976 עבד שפר מחזה טלוויזיה לבמה, וחזר ובסס את עצמו כמחזאי מצליח. מיצירותיו של שפר, שני מחזות המשך לתמונות ציד - סיפורים מלאנדסהוט (1967) והחופש במינכן (1971) וכן, קוראלה מאייר (1970), השפיצדריים (1977) ומספר עיבודים לטלוויזיה ולרדיו.

תום לוי

במאי, מתרגם ומעבד. מלמד משחק, בימוי וכתובה דרמטית בחוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת ת"א. תרגומיו הועלו בתיאטרון חיפה פטרית הרעל, תיאטרון החאן יובל ותיאטרון באר-שבע דון ז'ואן חוזר מהמלחמה.

ביים את **בבתא** מאת מרים קיני, המועלה בימים אלה בתיאטרון הלאומי הבימה.

מיכה לבינסון

נולד בירושלים 1952. בנעוריו למד מוסיקה וניגן ג'אז. למד בימיו תיאטרון וקולנוע בנירירוק, שם גם ביים הצגות מספר סרטים קצרים. לאחר קבלת תואר שני בבימוי מאוניברסיטת נירירוק שימש במאי בית ומשנה למנהל הכללי של התיאטרון הציבורי בפייטסבורג, פנסילבניה. עם שובו ארצה ב-1980, שימש במאי בית בתיאטרון חיפה שם ביים את **התשה** ואת **מחול המוות**.

מ-1982 משמש במאי בית בתיאטרון העירוני ב"ש שם ביים את **תופים בלילה**, **אליל ההמונים**, **איש הפיל**, **כותרת ראשית** ואת הצגת הילדים **מתי ומילי**, עם ציפי פינס. על עבודותיו בתיאטרון בשנת '84 זכה בפרס **כינור דוד** כבמאי השנה בתיאטרון. ב-1982 הוזמן ע"י האופרה של בוסטון וביים את האופרה **בת הגדוד**. כמו כן ביים את ההצגה **בין הצלצולים** בתיאטרון בית ליסין, את הפסטיגל (תשמ"ה), את תוכנית היחיד של זהרירה חריפאי **לשיר בתיאטרון** ואת תוכנית הבידור של גדי יגיל **עובר ושב**.

עבודות הבימוי האחרונות שלו **אותו** ואת **בנו והמתאבד** בתיאטרון באר-שבע ו**ביבוף** בהבימה.

משה שמרנפלד

יליד הארץ. למד במגמת עיצוב באוניברסיטת ת"א.

החל את עבודתו כמעצב בתיאטרון ב"ש בהצגות: **עושה הנפלאות**, **מלקולם הקטן** ו**אנדורה**. מאז 1972 עובד כמעצב במה ברוב התיאטרונים בישראל ולאחרונה עיצב את הבמה להצגות "מקבט" בתיאטרון חיפה, **איולף הקטן** בתיאטרון החאן.

תלבושות

עדנה סובול

בוגרת המגמה לתולדות האמנות באוניברסיטת הסורבון בפאריס. עובדת כמעצבת בתיאטרון מאז 1978.

מההצגות שעצבה תפאורה ותלבושות: **אדם בן כלב** בנווה צדק, **דיירים והלם קרב** בתיאטרון חיפה, **אנשים בלילה** בצוותא ת"א, **הנקודה** בנווה צדק, **ענין שולי ומרד הימאים** בבית ליסין, תלבושות לנפש יהודי, **גטו טרטיף**, **פלשתינאית**, **מולייר**, **מלחמת טרויה**, **שידוכין** בתיאטרון חיפה, **מלון קטן בצד** בהבימה וקסטנר בקאמרי.

מוסיקה

דן הנדלסמן

בוגר האקדמיה למוסיקה ע"ש רובין ובי"ס למוסיקה של אוניברסיטת ייל בארה"ב. חיבר מוסיקה למופעי תיאטרון, טלוויזיה ומחול בארה"ב. הוזמן כמלחין אורח לכתוב מוסיקה לפסטיבל המחול האמריקאי 1983. מאז שובו ארצה חיבר בין היתר מוסיקה לשמפּרחת, ואסתר בפסטיבל עכו, וטרומפלדור '85, מיכאל קולאס בתיאטרון הקאמרי. כמו כן, חיבר מוסיקה למחול **כפתור ברבוע** להקת בתישבע.

תאורה

נתן פנטורין

ב-25 השנים האחרונות מעצב תאורה בתיאטרון הבימה. עד היום עיצב תאורה ל-200 הצגות שונות. עבודותיו הקודמות בתיאטרון בארשבע: **אגדות מיערות וינה**, **אל נקמות**, **מודליאני**, **שפע**, **תופים בלילה**, **עמודי החברה**, **השחף**, **ברכה**, **כותרת אשית**, **הקומיקאים המיזנטרופ המתאבד**, ולאחרונה **מקהלת אי הסכמה**.

יצחק אביטל

יליד ירושלים. בוגר בית-צבי '86.
שיחק בהבימה בהצגות: **טירונות ועולה** וכמו כן
בטלוויזיה ובתיאטרון לילדים ולנוער.

קונסטנטיין אנטול

החל עבודתו כשחקן ובמאי תיאטרון בבוקרשט.
לפני עלייתו ארצה בסוף 1980 עבד בתיאטרון
הלאומי בטריגורמורש (רומניה), לימד דרמה
בפקולטה לתיאטרון בקלוח', שם היה גם במאי
ושחקן. במשך 36 שנות עבודתו ברומניה ביים
יותר מ-130 הצגות ושיחק מספר רב יותר של
תפקידים. הופיע בסרטים רומנים והונגרים.
במאי ושחקן בתיאטרון העירוני חיפה, שם ביים
את **אדון פונטילה ומתי משרתו** של ברכט, ושיחק
בהצגות **בובה, העוזר, נעורי אדם ונפש יהודי**.
בבארשבע הופיע בהצגות: **עמודי החברה**,
השחף, איש הפיל, קומיקאים, שאלה של
גיאוגרפיה, אותו ואת בנו (מאיר בר - אביו של
מושקי), **הספר מסביליה** (דון באזיליו), **מקהלת אי**
הסכמה ואילוף הסוררת. מופע יחיד שלו **עפרונות**
צבעוניים - מוצג בימים אלו.

חגית דסברג

בוגרת בית הספר למשחק בית-צבי 1986.
משתתפת בהצגות: **על קלות דעת וצביעות**
(יעטכין), **מקהלת אי הסכמה** (לינדה), **אילוף**
הסוררת (ביאנקה) ו**תזמורת על תנאי** (אוה).

שרון הכה

ילדת טבעון. בוגרת הסטודיו למשחק ניסן נתיב 1986. השתתפה בשני סרטים בתפקידים הנשיים הראשיים: **אלכס חולה אהבה וכפפות** ובהצגה שחוף-היה הלילה (בתפקיד גיטל) בתיאטרון בית-ליסין. בתיאטרון באר-שבע משחקת בהצגה **תזמורת על תנאי** (קלרה).

רוברט הניג

בוגר בית-צבי. מ-1971 עובד בתיאטרון. השתתף בהצגות של תיאטרון לילדים ונוער: **הלילה ה-12, מעלה קרחות, הקמצן, המטפס על העץ** ועוד. בין השנים 1975-1979 היה שחקן בתיאטרון באר-שבע והשתתף בהרבה מהפקותיו כמו **הלילה ה-12, עלי כינור, אנדורה, הצל ועוד**. השתתף בהפקות בתיאטרון המסחרי: **אגדות האחים גרינברג** ובתיאטרון בית ליסין, **טנזי**. בעונת ההצגות 84/85 חזר להופיע בתיאטרון באר-שבע והשתתף בהצגות **כותרת ראשית, קומיקאים, המיזנטרופ (אורונט), חלום ליל קיץ, צריך FIAT בחיים, אותו ואת בנו (הבריליא), הספר מסבילה** (פיגארו) ו**אילוף הסוררת**.

עידית ספרסון

בוגרת בית-הספר למשחק בית-צבי 1984. השתתפה בפסטיבל עכו 1984 בהצגת **שבעת אמונים**, בתיאטרון החאן: **תהילה, פעמונים בירושלים** וכן בהדיבוק (לאה'לה), בהבימה: **המשפט, נמר חברבורות והבית ברח' שינקין**. בתיאטרון באר-שבע: **על קלות דעת וצביעות (לעמגין), מקהלת אי הסכמה (ברגיט) ותזמורת על תנאי** (אלמה).

הוגו ירדן

נולד בברזיל. בוגר מחזור ראשון בבית הספר למשחק בית צבי. שיחק בתיאטרות: אהל, תיאטרון העונות, בימות, חיפה. השתתף בהצגות: **החולה המדומה**, ריצ'רד ה-3, **הקמצן**, **נפוליאון חי או מת**. משחק 12 שנה בתיאטרון באר-שבע והשתתף בהצגות: **דופא בעל כורחו**, **סיפור גן חיות**, **הצל**, **הלילה ה-12**, **העולם שבו אנחנו חיים**, **אנדורה**, **ראש העיר הבא**, **אביב מתעורר**, **יונו והטווס** (ג'וקסר דיילי), **המלך צבי**, **השטן במוסקבה**, **ברכה**, **כותרת ראשית** (רוי בניזיגר), **חלום ליל קיץ**, **צריך FIAT בחיים**, **אותו ואת בנו** (פיאטק), **המתאבד**, **הספר מסביליה** (בארתולו) ו**אילוף הסוררת** (גרומיו).

מרגלית סטנדר

בוגרת המכון לתיאטרון בלנינגראד ומתלמידות הסטודיו של הבימה. שיחקה על בימות שונות בארץ והיתה בין מקימי תיאטרון באר-שבע. תפקידיה האחרונים: **ואלרי באגדות מיערות וינה**, **הינדל באל נקמות**, **ג'ין בסיכסוכים**, **בודיס בליר**, **מרתה ברניק בעמודי החברה**, **רומה בברכה**, **גב' גראנט בכותרת ראשית**, **דון ז'ואן חוזר מהמלחמה**, **שאלה של גאוגרפיה** (לידיה איבנובנה), **המתאבד** (מרגריטה), **מקהלת אי הסכמה** **אניד וושברוק** **ותזמורת על תנאי** (צ'קובסקה).

ששי סעד

בוגר בית הספר למשחק בית צבי ב-1973. בין מקימי תיאטרון באר-שבע. השתתף בהצגות כמו: **מלקולם הקטן**, **הצעת נישואין**, **העלמה יוליה**, **אנדורה**, **עלי כינור**, **הלילה ה-12**, **פנדו וליז ועוד**. ב-1977 הצטרף לתיאטרון החאן הירושלמי והשתתף במרתון, **משחקי תיאטרון** ועוד. ב-1978 הצטרף לתיאטרון הקאמרי למשך 6 עונות ושיחק בהצגות כמו: **אדם הוא אדם**, **ינטל**, **רוויזור**, **חתונה**, **הוצאה להורג**, **יסודי איוב**. נטל חלק בפסטיבל עכו '84 בהצגה **זהבה ושלושת בעליה**. השתתף בהצגת **יחיד שמור על הסוסים** עכו '85 ו**בסינים סינים** בתיאטרון הסמטה.

יעל עמית

את שירותה הצבאי עשתה בלהקת פקוד מרכז. עם שחרורה מצה"ל פנתה ללימוד משחק בבית צבי. עם סיום הלימודים הצטרפה לתיאטרון הבימה שם שיחקה בהצגות **פילומנה**, **מכולת**, **משיח** ועוד. בתיאטרון חיפה השתתפה בהצגות: **הלם קרב**, **מהומה על לא דבר**, **ופטריית הרעל**. בפסטיבל עכו '84 גילמה את **זהבה** ו**שלושת בעליה** שזכתה בציון לשבח. בשנה האחרונה שיחקה בהצגה **תעשה לי טובה**. בתיאטרון באר שבע: **דון ז'ואן חוזר מהמלחמה**, **על קלות דעת** ו**צביעות** (טעלצע), **מקהלת אי הסכמה** (אנה) ו**תזמורת על תנאי** (ג'ני).

חנה ריבר

עלתה ארצה בשנת 1964 מרומניה, שם שיחקה בתיאטרון הקלאסי והמודרני משך כעשרים שנה. בארץ הופיעה בתיאטרונים שונים - חיפה, התיאטרון לילדים ולנוער, הבימה, ג. גודיק, צוות ובתיאטרון המסחרי, בהצגות רבות ביניהן: **ימים של זהב**, **ריצ'רד השלישי** (המלכה מרגרט), **פיטר פן**, **יומנה של אנה פרנק** (גב' פראנק), שרה גיבורת נילי, תעלולי סקאפן, המכשפה, אופרה בגרוש (ג'ני), ועוד. בתיאטרון באר שבע הופיעה באגדות מיערות וינה, יונו והטווס, לצאת מכאן, תופים בלילה (גב' באליקה) עמודי החברה ומקהלת אי הסכמה. לאחרונה מופיעה בשותפים לדירה (האם) וברחבי הארץ וח'ל בערבי פולקלור מטעם קול-ישראל. מופיעה בתוכניות טלוויזיה שונות וסרטים.

יגאל שדה

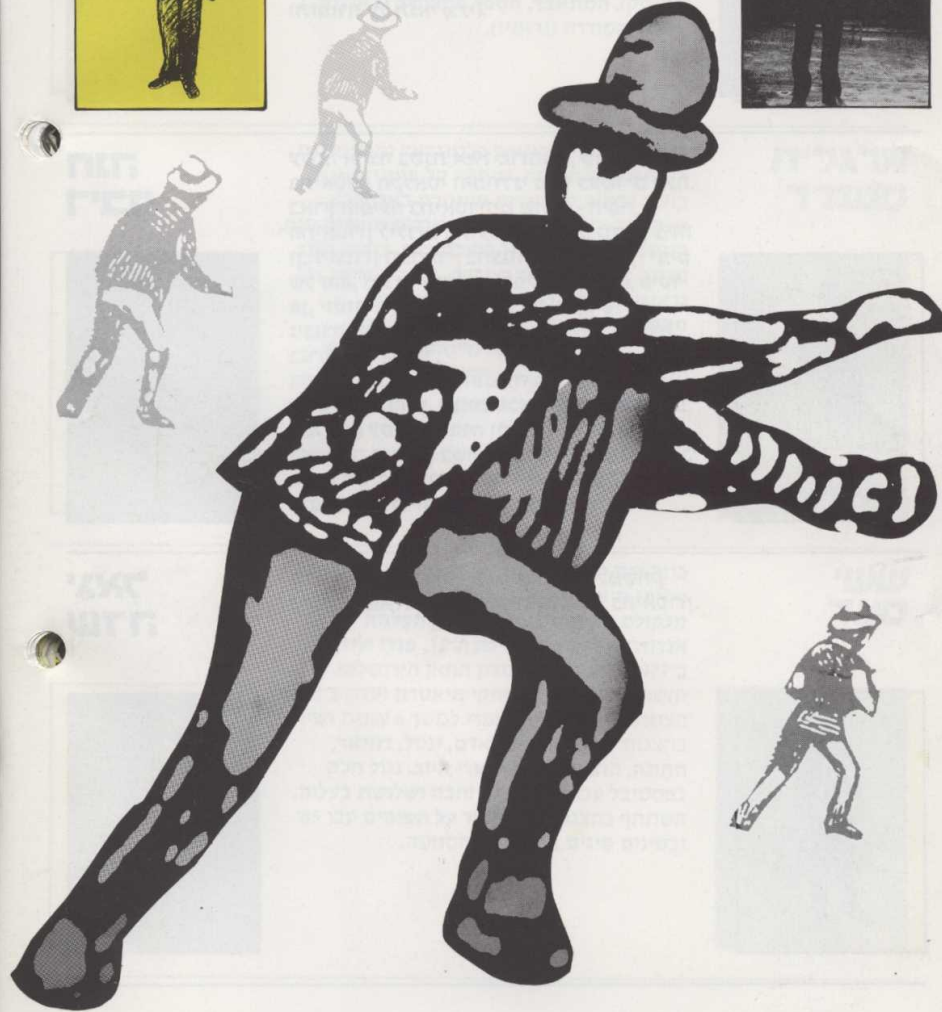

שרת בתיאטרון צה"ל. בוגר בית ספר למשחק בית צבי 1986. זהו לו תפקידו הראשון בתיאטרון.

חנן שכטר'יק

יליד הארץ, בוגר בית-צבי 1984. עם סיום לימודיו השתתף בפסטיבל עכו בהצגה שבועת אמונים (ד"ר רכניץ), שיחק בתיאטרון לילדים ולנוער בהצגות: יום הורים, והאי ברחוב הציפורים. בתיאטרון הספרייה הופיע בהצגות: פינוקים, מר סליק, לחן ורשאי (ויקטור) וגבר בודד במלכודת, בתיאטרון באר-שבע: מתי ומילי (מתי), על קלות דעת וצביעות, אותו ואת בנו, הספר מסביליה, מקהלת אי הסכמה, אילוף הסוררת (ביונדלו) ותזמורת על תנאי.

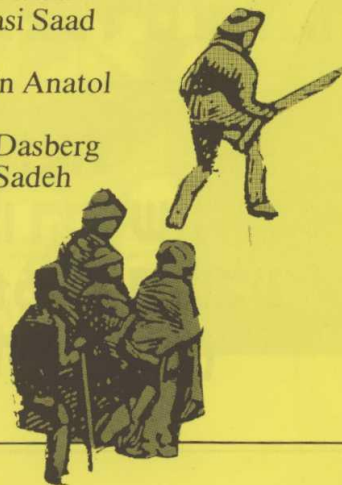
HUNTING SCENES

By: Martin Sperr
Translated by: Tom Levi
Directed by: Micah Lewensohn
Set designed by: Moshe Shternfeld
Costumes designed by: Edna Sobol
Music by: Dan Handelsman
Lighting by: Natan Pantorin

CAST

Barbara — hired hand: Margalit Stender
Etzem (Boney) — gravedigger and parish hand: Hugo Yarden
George — a worker: Robert Henig
Zenta — a worker: Idit Teperson
Maria — wife of missing soldier: Yael Amit
Rovo — her retarded son: Itzik Avital
Volker — Maria's farmhand: Sasi Saad
Butcher's widow: Hana Rieber
Mayor — big farmer: Constantin Anatol
Parish Priest: Hanan Shpetrik
Paula — office assistant: Hagit Dasberg
Abram — Barbara's son: Yigal Sadeh
Tonka: Sharon Hacohen

BEER-SHEVA MUNICIPAL THEATRE

HUNTING SCENES

